

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 16333/2022
31.05.2023. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Јелице Бојанић Керкез, председника већа, Весне Станковић, Радославе Мађаров, Марине Милановић и Зорице Булајић, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Зоран Атељевић, адвокат из ..., против туженог „Медијска мрежа“ ДОО Београд, са седиштем у Београду, коју заступају адвокати Заједничке адвокатске канцеларије Исаиловић, са седиштем у Београду, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији туженог, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду ГжЗ 201/22 од 02.06.2022. године, у седници већа одржаној 31.05.2023. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији туженог, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду ГжЗ 201/22 од 02.06.2022. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду ГжЗ 201/22 од 02.06.2022. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужиље за накнаду трошкова одговора на ревизију.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду ПЗ 117/19 од 12.01.2022. године, ставом првим изреке, обавезана је тужена да исплати тужиљи износ од 200.000,00 динара са законском затезном каматом од 12.01.2022. године до исплате, на име накнаде нематеријалне штете за претрпљене душевне болове због повреде части и угледа. Ставом другим изреке, тужбени захтев је одбијен од досуђеног износа 200.000,00 динара до тражених 450.000,00 динара, за износ од 250.000,00 динара, са законском затезном каматом од 12.01.2022. године до исплате, име накнаде нематеријалне штете због претрпљених душевних болова услед повреде части и угледа. Ставом трећим изреке, обавезан је тужени да исплати тужиљи износ од 134.600,00 динара, са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате, на име трошкова парничног поступка.

Пресудом Апелационог суда у Београду ГжЗ 201/22 од 02.06.2022. године, ставом првим изреке, одбијена је жалба туженог и потврђена пресуда Вишег суда у

Београду ПЗ 117/19 од 12.01.2022. године, у ставу првом и трећем изреке. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужиле за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права, на основу члана 404. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11 ... 10/23), указујући на потребу уједначавања судске праксе.

Према наведеној одредби закона ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

По оцени Врховног суда нису испуњени услови из члана 404. став 1. ЗПП за одлучивање у ревизији као изузетно дозвољеној. Имајући у виду врсту спора и садржину тражене судске заштите, начин пресуђења и разлоге нижестепених судова за одлуку о тужбеном захтеву, у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или правних питања у интересу равноправности грађана, као ни новог, уједначеног тумачења права. Предмет тужбеног захтева о коме је одлучено правноснажном пресудом је накнада нематеријалне штете за препрпљене душевне болове због повреде части и угледа, објављивањем недопуштене и субјективно увредљиве информације у средствима јавног информисања. Одлука у споровима са оваквом врстом правне заштите зависи од утврђеног чињеничног стања у сваком појединачном предмету, тако да спорно правно питање није од општег интереса или у интересу равноправности грађана. Пресуда Врховног касационог суда Рев 3265/18 од 13.06.2018. године, на коју ревизија указује као пример неуједначене судске праксе, не односи се на идентичну чињеничну и правну ситуацију као што је конкретна, већ на изражено правно схватање поводом одлучивања о трошковима поступка, па не постоји потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права у погледу одлучивања о накнади нематеријалне штете. Такође, разлози ревизије се односе и на изостанак одлуке о спајању парница које је тужила, по наводима ревизије покренула против тужених, што спада у домен примене одредаба парничног поступка, а посебна ревизија се може изјавити само због погрешне примене материјалног права.

Због тога је, на основу члана 404. став 2. ЗПП, одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије, у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, у вези члана 126. став 1. Закона о јавном информисању и медијима („Службени гласник РС“, бр. 83/2014 ... 12/2016), Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена ни као редовна.

Према члану 126. став 1. Закона о јавном информисању и медијима, ревизија је дозвољена против другостепене пресуде ако је тужбени захтев одбијен, а изјављује се у року од 15 дана од дана достављања другостепене пресуде. Ставом 2. наведеног члана, прописано је да у парници по тужби за накнаду штете и по тужби за остваривање права на део добити, ревизију из става 1. овог члана могу изјавити и тужилац и тужени.

Ставом 3. тог члана, прописано је да се против пресуде другостепеног суда у парници по тужби за објављивања одговора не може изјавити ревизија.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима, ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Правноснажном пресудом против које је ревизија изјављена, тужбени захтев тужиље за накнаду штете је делимично усвојен, а вредност предмета спора побијаног дела (200.000,00 динара) не прелази меродавани цензус за дозвољеност ревизије у имовинскоправним споровима, на основу чега је Врховни суд, оценио да ревизија туженог није дозвољена, применом члана 403. став 3. ЗПП у вези члана 126. став 2. цитиране одредбе посебног закона.

Одбијен је захтев тужиље за накнаду трошкова одговора на ревизију, на основу члана 154. став 1. ЗПП, јер нису били потребни за вођење ове парнице.

Из наведених разлога, на основу члана 413. ЗПП, одлучено је као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Јелица Бојанић Керкез, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић